

JENNIFER BRIGHT

VŠECHNO,
CO JSME
ZTRATILI

ROMÁN

VŠECHNO,
CO JSME ZTRATILI

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2022 by Ullstein Paperback Verlag

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Barbora Zettlová, 2023
Cover © Zero-media, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3262-3 (pdf)

JENNIFER BRIGHT

VŠECHNO,
CO JSME
ZTRATILI

přeložila Barbora Zettlová

Prolog

Hope

„Sleduješ mě?“ Se založenýma rukama a pohledem, jaký upírám na svou malou sestru pokaždé, když mi něco ukradne z pokoje, sáhnu po volné židli a posadím se proti němu.

„Co?“ Leeho tmavé oči se zvětší, zatímco z rukou odkládá svůj tablet. Jeho rty se na zlomek vteřiny otevřou, ale hned se zase zavřou, aby si mohl nejdřív utřídit má slova v myšlenkách. Můj pohled zůstane viset na jeho ústech a přemýšlím, jestli se nenacházím v situaci Guinevere Beck a nedívám se zvráceně do tváře svému stalkerovi.

„Poslouchej. Viděla jsem *Ty* alespoň čtyřikrát. První i druhou sérii. A ty mě pozoruješ starým známým stylem Joea Goldberga.“ Zkřížím si ruce na prsou. „Od Silvestra jsme spolu neprohodili jediné slovo, kromě objednávek, které sis u mě udělal. Přesto tu pokaždé sedíš a myslíš si, že si nevšímnu, jak mě pozoruješ.“ Utáhnu si gumičku na svém culíku. „Mluvím teď takhle napřímo, protože tu jsme mezi lidmi a já si můžu být jistá, že mi tu přede všemi nerozmlátíš hlavu a neodvlečeš mě v bezvědomí do nějaké chatrče.“

Lee se zděšeně podívá nejdřív na mě a pak na lidi kolem nás. Přitom jsem mluvila záměrně potichu, abych na nás

nepřítahovala pozornost ostatních. Ani na něj nechci upou-
távat pozornost, jen ho trochu pozlobit. Dlouhými prsty si
projede své havraní vlasy, které v dopadajícím denním světle
vypadají jako tmavě hnědé.

Je duben a jaro se ukazuje ve své nejlepší podobě. Všechno
začíná kvést a Londýn září v moři slunečních paprsků. Co si
pamatuju, je tohle moje nejoblíbenější roční období. Každé
jaro je jako nový začátek. Svět je po dlouhých, tmavých měsí-
cích konečně zase barevný a světlý. Jaro přináší naději. Pořád
a pořád znovu.

„Já...“ Lee obejmě šálek kávy oběma rukama, jako by to bylo
jeho záchranné lano. Musím se hodně přemáhat, abych ne-
propukla v hlasitý smích. Ve tváři má vepsanou paniku. „Ne-
sleduju tě.“

Je mi samozřejmě jasné, že to není žádný Joe Goldberg.
I když... Člověk nikdy neví. Za tím přátelským obličejem se
může skrývat nejhlubší a nejděsivější propast. Ale něco na
Leem mě nutí věřit, že v sobě nenesí ani špetku zloby.

„Jak tomu říkáš, když někoho dlouhé měsíce pozoruješ?“
zeptám se ho, aniž bych při tom hnula brvou.

Už ani nevím, kdy jsem si toho poprvé všimla. Musela to být
má nejlepší kamarádka Mora, která mě na něj upozornila. Od
té chvíle na sobě cítím jeho pohled a vlastně by mě to mělo ob-
těžovat. Ale to se neděje. Naopak. Ve chvílích, kdy je ponořený
do svého tabletu a čmárá do něj propiskou, ho také pozoruji.
Jeho soustředěné rysy v obličejí, koncentrovaný pohled, lehce
nakloněnou hlavu.

Lee se začne usmívat. „Když ti na tuhle otázku odpovím,
budeš mě pravděpodobně opravdu mít za bláznivého stalkera.“
Dopřeje si dlouhý lok černé břechky, kterou jsem mu přinesla
před hodinou a která už musí být studená. Celý svůj život jsem
neochutnala jediný lok kávy, ani od té doby, co pracuju v *Cosy
Corner*.

„Jsem docela přímý člověk a...“

„Já vím,“ odpoví mi dřív, než stihnu pokračovat.

„Odkud... No, zapomeň na to. Radši to nechci vědět.“ Při pomýšlení na to, jak absurdní rozhovor tu vedeme, se musím zasmát. „Mora si myslí, že jsi možná prostě jen příliš nesmělý, abys mě pozval na rande. Proto převezmu teď tenhle rozhovor za tebe a říkám ti, že nemám zájem.“

Sevřu na krku přívěsek, malý notový klíč, a přejiždím s ním sem a tam po zlatém řetízku.

„Ty jsi fakt... zvláštní.“ Opře se v křesle a položí si ruce za krk. Černé triko se mu napne na ramenou. „Ale já s tebou na rande vůbec nechci.“

„Ne?“

„Ne.“

„Ou.“ Posunu se na židli. Mora a já jsme si byly tak jisté, že to je důvod, proč mě skoro nespustí z očí, když tu je.

„Chtěl bych se s tebou kamarádit.“

Zamrkám. Jednou. Dvakrát. Třikrát.

S úšklebkem na tváři začnu konečně přikyvovat. Jeho slova jsou stejně překvapivá jako ta moje. I když působí zdrženlivě, rozeznávám touhu po dobrodružství a otevřenost, které v něm očividně podřimují.

„Abych byla upřímná, nemám moc přátel,“ přiznám a myslím při tom na Moru, která se mě pořád dokola pokouší zatáhnout do své party. Není to tak, že bych lidi nesnášela a nechtěla s nimi mít nic společného. No dobře, některé ano. Ale spíš si nechci nikoho pouštět příliš blízko k tělu. Víím, jak to zní, ale taky víím, že se mi s tím lépe žije. Můj malý svět je tak plný a nenabízí mnoho prostoru novým lidem, novým pocitům, novým vzpomínkám.

„Je to na tobě.“ Lee se opře lokty o kulatý stůl a lehce se ke mně nakloní. „Mně se to líbí.“

Nestává se často, že bych ztratila řeč. Ale Lee to dokázal. Nevím, co bych měla odpovědět. A vzbudil ve mně zvědavost, kterou mám většinou pevně pod kontrolou.

„Takže, co říkáš?“

„Na co?“ I já se trochu předkloním. Na rukách mi naskočí husí kůže, když se holou kůží dotknu studené desky stolu. V kavárně je takové teplo, že mám na sobě jen tričko s barevnými proužky a k tomu své oblíbené džínové lacláče.

Zvenčí musíme působit úplně opačně. On v tmavých barvách, já v nápadně pestrých. Přesto se nemůžu zbavit pocitu, že naše vnitřní já nejsou zdaleka tak odlišná. Přála bych si, abych si dokázala vysvětlit, proč nebo odkud tohle tušení přišlo. Ale sama to nevím. Prostě tu je.

„Chtěla by ses se mnou přátelit?“

„Už od školky se mě na tohle nikdo nezeptal.“ Vzpomenu si na Liz, které jsem tehdy jasně řekla, že nemám zájem se s ní kamarádit. Po každém obědě mi ukradla moučník a při hraní mi vždycky házela písek do očí. Moje tehdejší rozhodnutí tedy určitě nebyla žádná ztráta.

„Vlastně je to škoda, že už se dneska lidé takhle neptají. Rozhodně není vzácné, že člověk vidí někoho a na první pohled má pocit, že by si spolu rozuměli.“

Moje oči samy od sebe putují po Leeově obličejí. Jeho pleť působí téměř bezchybně. Malé, tmavé mateřské znamínko na výrazné čelisti. Jeho nos není ani velký, ani malý. Černé, plné obočí, tmavé řasy a tmavě hnědé oči.

Na chvíli vypínám hlavu. Neposlouchám hlasy, které mi našeptávají, že v mém životě není místo pro někoho cizího. Je to bláznivé, ale Lee působí zvláště, v dobrém slova smyslu. A zvláštní věci mám ráda. Takže poslechnu svou intuici a podám mu ruku.

„Čau. Jsem Hope.“

Usmějeme se na sebe, když mi stiskne ruku a potřese s ní.

„Ahoj Hope. Já jsem Lee.“

Kapitola 1

Hope

Už mě pálí konečky prstů. Když jsem naposledy přejela smyčcem po strunách, hudba kolem mě s poslední ozvěnou zmlkla a zanechává za sebou hrozivé ticho. Ale v hlavě mi ještě pořád zní Caprice No. 24 od Niccola Paganiniho. Melodie, která mě provází už skoro celý můj život, se kterou rozkvétám a zároveň uvadám. Melodie, ze které vychází jak mé sny, tak mé noční můry. Hudba je mnohem víc než jen seřazené noty. Je to motor, který mě v životě popohání.

Hraní je pro mě jako dýchání. Prostě dělám jen to, co mi rozbuší srdce. V šesti letech jsem poprvé vzala do ruky tátovy housle. První lekci jsem měla v sedmi. Když to vyprávím lidem ve svém okolí, jsou skálopevně přesvědčeni, že mě k tomu donutili rodiče. *Jaké dítě si přeje hrát na tak klasický nástroj? Tlačili tě do toho rodiče? Nechtěla sis radši hrát celý den s kamarádkami?*

Přesto jsem to milovala. Od první vteřiny jsem melodie cítila a prožívala.

Zhluboka se nadechnu a musím se opravdu přinutit, abych housle, kterým láskyplně říkám Poppy, uložila do černého

pouzdra a postavila se realitě. Dnes je dvacátého dubna. Mé dvacáté narozeniny a dřív to byl můj nejoblíbenější den. Pozvala jsem všechny přátele a slavili jsme společně s mou rodinou v barevném altánku na naší obrovské zahradě. Dneska by byl altánek příliš velký. Protože mezitím se oboje scvrklo: můj okruh přátel i má rodina.

Je tu tolik krásných vzpomínek, které nikdy nevyblednou. Zůstanou navždy tak barevné, jak jsem je prožila, a to mi dává naději. Naději, že se neutopím v moři šedi. Možná je právě tohle ten důvod, proč moje oblečení není nikdy prosté, proč kombinuju všechny možné barvy, abych nepůsobila mdlé. Vybledle. Abych nevypadala tak, jak se cítím.

„Hipíku Hope?“ Daisy, má malá sestra, vtrhne do dveří a skočí do houpací sedačky, která visí ze stropu. Tu přezdívkou mi dala, když před rokem seděla s tátou na gauči a v televizi běželo něco o hippies. Byla přesvědčená, že vypadám přesně jako ti lidé v bedně.

„Táta říká, že pro tebe mám přijít, ale nemám ti říkat, že už hodiny stojí v kuchyni, aby ti upekl dort.“ Její zelené oči, které má po mamce, se najednou zdvojnásobí. Přitiskne si malou ruku na pusu. „Jejda.“

Na mých rtech se rozprostře úsměv, když se mi v hlavě ozvou Mořina slova, jestli bych se nechtěla pomalu odstěhovat a že by byl u nich ve sdíleném bytě volný pokoj. Někdy bych ráda zmižela z tohoto městského domu uprostřed jižního Kensingtonu, hned si ale uvědomím, že to nejde. Že tu nemůžu Daisy nechat samotnou. Ještě před několika lety jsem to viděla úplně jinak. Můj plán byl, že se po roce stráveném v Limě v Peru vrátím zpátky do Londýna a ještě před začátkem studia se přestěhuju do sdíleného bytu. Ale od té doby, co umřela naše starší sestra Manon, to v tomhle domě už není, jako to bývalo. Nikdy bych nepřenesla přes srdce nechat tu Daisy samotnou.

Často jsem v noci vzhůru a přemýšlím, jak jsem se vyrovnala se smrtí Manon, dokud mi nedojde, že jsem to nikdy

neudělala. Potlačuju to. Den co den. A jsem v tom zatraceně dobrá. Tak trochu ze sobectví a sebeobraný. Ale mnohem víc proto, abych byla silná pro Daisy. Teď jsem já ta nejstarší. Velká sestra. Rameno, o které se vždycky může opřít. Člověk, který na ni pořád bude dávat pozor. Chtěla bych pro ni být tím vším, čím pro mě byla Manon. Středobodem mého vesmíru, který jsem vždy tolik obdivovala.

„Prosím, neprozrad' nic tatkoví.“ Přiběhne ke mně, vezme mi z ruky pouzdro na housle, které vedle ní působí až příliš velké, a opatrně ho položí na zem. Pak sevře rukama mé tělo a přitiskne si hlavu na mé břicho.

„Čokoládový?“ zeptám se Daisy a projedu jí světle hnědé vlasy. Čokoládový mě vždycky potěší. Nemůžu si vzpomenout na žádné narozeniny, na kterých by nebyl čokoládový dort, kromě těch jediných. Ale ten den se nepočítá. Tyhle jedny narozeniny před dvěma lety jsme všichni vymazali z paměti. Alespoň si to namlouváme.

Přikývne, vezme mě za ruku a táhne mě za sebou. Kdy tak vyrostla? Vzpomínám si na dobu, kdy ještě nosila plínky, jako by to bylo včera, a dnes je jí už osm. Máma vždycky říká, že jsem černá ovce rodiny. Zatímco Manon a Daisy byly klidné děti, já byla hlučná a už tehdy jsem byla tvrdohlavá. Nikdy to nemyslela zle, ale tón jejího hlasu mi vždy prozradil, že jí to bylo určitým způsobem přece jen trnem v oku a ještě pořád je.

Když chceme s Daisy ruku v ruce opustit můj pokoj, hodím ještě krátký pohled do zrcadla. Jsem věrným obrazem mamky. Hnědé, divoké lokny, pršáček, oválný obličej, plné rty. Jediné, co jsem opticky zdělila po tátovi, jsou modré oči. Manon a Daisy jsou naopak celé po něm, jen mají obě mamčiny zelené oči.

Zrovna když chci za námi zavřít dveře, ozvou se hlasité vibrace mého mobilu. Sehnu se k sestřičce a dám jí pusku na hlavu. „Půjdeš napřed? Přijdu hned a budu dělat, že jsem fakt překvapená z toho čokoládového dortu. Slibuju.“

„Ale pospěš si, jinak už nebudeš mít žádné svíčky k sfoukávání,“ odpoví a vyběhne z mého pokoje.

Bosa běžím ke svému psacímu stolu a rozpoznávám na displeji příchozí zprávu na WhatsAppu od Leeho. První od té doby, co jsme si vyměnili čísla. Pořád nemůžu uvěřit, že jsem mu ho prostě dala, jako by na tom nic nebylo. Normálně svoje číslo nikomu cizímu nedávám.

Od: Lee

Všechno nejlepší. Doufám, že máš pěkné narozeniny a užíváš si sluníčka. PS: Zrovna jsem v Cosy Corner a Mora mi prozradila, že máš narozeniny. Dřív, než si zase budeš myslet, že jsem stalker 😊

Až když zase zhasnu displej, všimnu si v odraze zrcadla, že mám na rtech široký úsměv. Mora pravděpodobně pořád věří, že mě má Lee rád. Ještě jsem se nedostala k tomu, abych ji informovala o našem včerejším rozhovoru. Bude se divit, až jí řeknu, že se mě Lee zeptal, jestli bych se s ním nechtěla přátelit. V jejich představách jsme si určitě domluvili rande.

Celý včerejší večer jsem ležela v posteli s otevřenýma očima a zírala na bílá nebesa nade mnou, osvětlená pohádkovými světýlky. Přitom mi neustále hlavou probíhal náš rozhovor. I když jsem dřív měla velký okruh přátel, navazují se mi nová přátelství těžko. Jen už chci mít za sebou ten jeden den, který mi bude pravděpodobně do konce života připomínat mou mrtvou sestru. Proč? Máme narozeniny ve stejný den. Dneska by jí bylo dvacet dva. Jenže nyní jsou naše narozeniny i jejím výročí smrti.

Nikdo z naší rodiny už nemá dvacátý duben spojený s ničím pozitivním. Život je hajzl a osud jeho velkej brácha. Proč by člověku v jeden a ten samý den daroval život a pak mu ho zase vzal?

Pořád ještě bosa běžím dolů po schodech. Celý náš dům je velmi světlý. Bílé zdi a dveře, světlé dřevo, světle šedivé tóny

a hodně béžové. V prostoru nad schody a v chodbě visí naše rodinné fotky a udivuje mě, že každý den dokážeme kolem nich chodit, aniž bychom se rozplakali.

Na zahradě stojí zády ke mně má rodina, nebo to, co z ní ještě zbylo. Táta má položené ruce kolem máminých ramen, zatímco mezi nimi rozeznávám Daisyny růžové šaty.

Zavřu oči a vidím před sebou svou velkou sestru. Jak ke mně jde tanečními kroky. Její krátké hnědé vlasy s odbarvenými blondátými konečky se houpou ve vzduchu sem a tam. Má ten nejkrásnější úsměv, který kdy svět spatřil. Jakmile vkročila do místnosti, jako by se všechno rozzářilo.

Zhluboka se nadechnu, představuju si, že cítím její květinový parfém, a začnu popotahovat. Tvář mi ovane lehký vánek a já jsem si jistá, že tu dnes je. U mě. U nás. Pomalu zase otevírám oči, s mrkáním si přivykám na jasné sluneční světlo, které do prostorného obýváku dopadá zvenku velkými okny a otevřenými posuvnými dveřmi.

„Nikdy se z tebe nic neztratí. Tvá odvaha. Tvá síla ani tvá lehkovážnost. Všechno pevně držím. Tebe pevně držím. Zůstaň navždy,“ zašeptám a setru si slzu z tváře dřív, než se někdo otočí a uvidí mě.

Nasadím rozzářený úsměv, který jsem v posledních dvou letech zdokonalila, a potlačím své bolavé srdce a temnotu, která se rozprostírá v mých myšlenkách a ochromuje mě. Jsem mistryně v předstírání, že se mám dobře. Přesvědčit všechny, že jsem šťastná a neschovávám se většinu nocí brečící pod peřinou s přáním, abych se z téhle noční můry probudila. Přejdu si, abych mohla zase volně dýchat, aniž bych cítila tuhle bolest, která mě skoro trhá na kusy.

Zrovna když se dám do pohybu, taťka se otočí a začne zpívat narozeninovou píseň, ke které se hned připojí mamka s Daisy. Jeden po druhém mě objímají, než usedneme k prostřenému stolu na zahradě, který je ozdobený květinami a konfetami. Taťkův čokoládový dort stojí uprostřed, a i když se mi jen při

pohledu na něj už sbíhají sliny, moje pozornost je zaměřena na prázdné, a přesto prostřené místo vedle mě.

Od Manoniny smrti prostírá máma při každém rodinném jídle i pro ni, jako by měla každým okamžikem projít dveřmi a přisednout si k nám. Vím, jak taťka trpí při pohledu na tohle prázdné místo, a přece by ho nikdy nenapadlo poprosit mamku, aby to už nedělala. Všichni prostě víme, že truchlíme rozdílně. Jeden tiše, jiný nahlas. Jeden klidně, jiný našťvaně.

Kapitola 2

Hope

„On tě nechtěl pozvat na rande? Vsadila bych své poslední peny na to, že o tebe má zájem.“ Mora si vjede do hustých černých vlasů a za chůze si je smotá do drdolu. Cihlovým podloubím vejdemo do kampusu King's College, který se nachází na severním pobřeží Temže a sídlí zde umělecké a přírodovědecké fakulty.

Poté, co jsme včera snědli můj narozeninový dort, musela mamka do práce. Nic jiného jsme nečekali. Na jednu nebo dvě hodiny zachová dojem fungující rodiny, dokud se zase neotočí a neukáže svá chladná ramena. Ale nechci si tím teď nechat zkazit náladu a odsunu tyhle myšlenky stranou.

Slunce líbá mou nahou kůži na rukách a zanechává na nich příjemné teplo. Děkuju bohům počasí za to, že na konci dubna máme takové teploty a že zase můžu vytáhnout ze skříně barevná trička a volné oblečení. Zima byla příliš šedivá, studená a bouřlivá.

„Chce se se mnou prostě jen skamarádit.“ Na mé rty se vplíží úsměv, zatímco myslím na rozhovor s Leem. Nikdy by mě nenapadlo, že řekne něco takového. Na silvestrovské párty

u Aidanovy tety jsme si všichni opravdu krásně rozuměli a moc se bavili. Ale od toho večera mi přijde, že se na mě jeho pohledy upíraly víc než obvykle.

„To znám. Tuhle situaci, kdy někdo přijde a zeptá se, jestli s ním chce člověk kamarádit. Úplně normální,“ řekne Mora a její hlasitý smích, který na sebe vždycky stáhne veškerou pozornost, mě nutí s ní souhlasit. Její smích se mísí s tichým mručením, což mě pokaždé ještě více rozesměje.

„Především...“ Na chvilku se odmlčí a položí mi ruku na rameno, zatímco se snaží popadnout dech. „Že se to stalo zrovna tobě. To zavání zázrakem. Odkdy *ty* vyhledáváš nová přátelství?“

„To je velmi dobrá otázka. Taky nevím, co to do mě vjelo, když jsem souhlasila a ještě mu pak dala svoje telefonní číslo.“ Tmavými dřevěnými dveřmi projdeme do vstupního prostoru naší fakulty a já kývnu na pár studentů, se kterými máme společné kurzy. Mora ví stejně dobře jako já, že na celé univerzitě mám jen jednu kamarádku. A ta stojí přímo vedle mě.

„Možná ty tmavé psí oči orámované těmi fakt skvělými řasami? Nebo spíš ten perfektní smích? Ne, počkej. Přiměla tě k tomu ta výška odhadem metr devadesát?“ Mrkne na mě, jako by odhalovala tajemství, o kterém víme jen my dvě. Přitom si myslím, že mluví spíš sama o sobě. Koneckonců je to ona, kdo mě od Silvestra otravuje s tím, jak je přece Lee atraktivní.

„Myslím, že to byla představa toho, jak spojit *vás* dva.“ Jdu bokem po kamenných schodech nahoru a taky na Moru mrknu.

„Bože ne. Ta věc s Jamesem ještě pořád není uzavřená, a i kdyby byla, nemám nervy na žádného nového týpka.“ Ta slova vypustí z úst jen velmi opatrně a já vím přesně proč. Už týdný to chce s Jamesem ukončit, poté, co si dovolil další slavný přešlap. Přeceňovala bych se, kdybych řekla, že jejich vztahu rozumím.

„Proč ne? Moro!“ Nenávidím, když má můj hlas tenhle poutný tón. Pokaždé sebou cuknu, protože mi tolik připomíná mamku. „Tenhle chlap tě má totálně na háku. A ne poprvé.“

Kam až to povede? Takhle se sebou nesmíš nechat zacházet a ty to víš.“

I když je Mora moje nejlepší kamarádka, nemám právo se míchat do jejího vztahu. Ale v tomhle případě to nejde jinak. James a Mora jsou jako na houpačce a ani ve chvílích, kdy jsou zrovna nahoře, mu nic nebrání v tom, aby chodil na párty, opijel a muchloval se s jinými. Nesnáším, jak jí pokaždé znovu zlomí srdce.

Když přijdeme nahoru, opře se Mora zády o zeď a dívá se na mě svýma tmavýma očima. Posune si velké brýle, které jí vyložené sluší, a to ještě víc, když je má vysoko na hřbetu nosu. Jeden z jejích mnoha zvyků, když hledá správná slova.

„Je to tak pitomý. Všechno to vím. Fakt. Ale když stojím před ním a on se mi postě omlouvá, nějak zapomenu na všechny ty slzy a stres, který kvůli němu mám.“ Zatahá za lem bílé přiléhavé košile a zastrčí ruce do kapes džínů.

I když Moře nezávidím ani jednu sekundu jejího vztahu s Jamesem, přece jen někdy přemýšlím, jaké to je být zamilovaná. Není to tak, že bych ještě s nikým nerandila. Naopak, už jsem taky měla pár poblouznění a sexuálních úletů. Ale pravé city se u mě nikdy neobjevily. Nikdy jsme se s nikým necítila propojená. Nikdy jsem neměla motýlky v břiše, ani se mi při letmém dotyku nerozbušilo srdce.

„Jak se naše téma dostalo od tak skvělého chlapa, jako je Lee, k takovému zmetkovi, jako je James?“ kroučí Mora očima.

„Dobrá otázka.“ Spustím ramena a cítím, jak mi pásek pouzdra na housle klouže po kůži, dokud mi neskončí v ruce a já si ho přitisknu na hrud'. „Ale kromě toho, odkud víš, že je Lee tak skvělý chlap?“

„Hm...“ Mora si opře palce o bradu a špičkami prstů si přejíždí přes rty. „Prostě to cítím.“

„Z jeho psího pohledu, jo?“ popíchnu ji.

Sama si nechci připustit, že mám taky tenhle pocit. Že věřím, že Lee je dobrý člověk, aniž bych ho vůbec znala. Možná

to je opravdu v jeho očích, které jsou skoro černé, ale zároveň působí neuvěřitelně vřele. Pro mě je to spíš aura, která ho obklopuje a vzbuzuje ve mně zvědavost. Je zodpovědná za to, že se s ním opravdu chci spřátelit. Vyzařuje stejnou otevřenost, jakou vždycky měla moje sestra Manon.

„Bože, přestaň už.“ Mora zakroučí hlavou a projde kolem mě. Zde se naše cesty rozcházejí. Zatímco já studuji hudbu, ona se tehdy rozhodla pro digitální humanitní vědy a ještě neví, stejně jako já, co s tím později chce dělat nebo kterým směrem se vydá. „Zdržíš se ještě po kurzu?“

„Jo, chci ještě trochu cvičit,“ odpovím jí a přitisknu si přitom pouzdro na housle k hrudníku ještě pevněji, jako bych chtěla svá slova zdůraznit.

„K čemu? Umíš všechny možné skladby zahrát ze spaní.“

„Nemluv nesmysly,“ odpovím. Oukej, možná nepotřebuju zrovna cvičit, protože jsem už několik dní na požadovaném kusu dělala, ale já *chci* cvičit. Každou volnou minutu chci hrát.

Miluju učit někoho na housle a vylákat z něj talent, který v něm dřímá. Ale srdce mi zrychlí, i když stojím na pódiu a hraju před publikem. Takhle si představuju, jaké to je být zamilovaná. Tohle nervózní chvění v břiše, bušící srdce, které očekáváním téměř vyskočí z hrudi, a pocit štěstí, který člověka přepadne, jakmile ticho prorazí první tón.

Mora mě krátce obejme. „Tak se uvidíme nejpozději zítra v *Cosy Corner*. Nehraj až do krve.“ Slyším její němé *už zase* mezi řádky.

Rozloučíme se, a zatímco ona odbočí doleva, já pokračuju dál rovně a už se těším na kurz, který začíná za několik minut a při kterém sedím úplně vpředu jako ta největší šprtka. Jako vždycky.

Zatímco jsem se během svých školních let někdy přistihla, jak se za svou nálepku šplhounky stydím, teď ji nosím hrdě. Nezajímá mě, když se na mě někdo hloupě dívá, protože zase jednou znám odpověď na otázku a neváhám zvednout ruku.

Pro to všechno jsem těžce pracovala. Jo, možná jsem se narodila s darem muziku nejen slyšet, ale i cítit. Ale to neznamená, že cvičím méně než ostatní a že jsem nestrávila dětství a dospívání tím, že jsem chtěla být pořád a pořád lepší.

„Ahoj, beznadějná Hope.“ Gabriel Dixton. Zdaleka není mým dobrým přítelem, ale také pro mě zdaleka není nikým. Něco mezi kamarádem a chlapíkem na jednu, dvě, tři noci.

Blondaté lokny mu padají do čela, zatímco si vyhrnuje rukávy kárované košile.

Kývnu na něj a nasadím jako vždy úsměv, který se nijak neodráží v mých očích. Což není proto, že bych neměla Gabriela ráda. Kdyby to tak bylo, nikdy bych se s ním nevyspala. I když to mezi námi nikdy nebylo nic vážného, přesto bych nedokázala přehlížet špatný charakter jen proto, že očividně vypadá zatraceně sexy. Má auru surfaře, kterého by člověk hledal spíš u Byron Bay v Austrálii než uprostřed Londýna.

Pan Crawford nám vždycky říkal nepřekonatelná dvojka. Gabriel na klavír, já na housle. Ladily spolu nejen naše melodie, což je taky důvod, proč jsem s ním strávila nejednu noc.

„Chceš tu být dál opřený o zeď jako největší kontrolor, nebo máš snad v plánu mi uvolnit cestu, abych mohla přijít včas na hudební analýzu?“ Udělám krok stranou, abych kolem něj prošla. Zareaguje tak rychle, že narazím čelem do jeho hrudi. „Jsi jako osina v zadku,“ odfrknu, zaháknu se do něj a táhnu ho za sebou.

Máme všechny kurzy společné. Bohužel, nebo možná bohudík, jelikož je jediný v mém oboru, se kterým si skvěle rozumím.

Třetí trimestr druhého školního roku právě začal a já musím přiznat, že si přeju, aby studium trvalo déle. Miluju to. Každý kurz, každého docenta a docentku, každý hudební nástroj a každou teorii. Zatímco jsme v prvním ročníku měli ještě povinné moduly, v druhém jsme si mohli vybrat, jak dosáhneme svých sto dvaceti kreditů. Rozhodla jsem se pro kompoziční

studia, hudební analýzu, etnografické metody v muzikologii a hudební vystoupení.

„Hele, shání ještě ta ultra bohatá rodina v Kensingtonu klavírního učitele pro svou dceru?“ chce vědět Gabriel, zatímco spěcháme dlouhou chodbou, abychom nepřišli pozdě.

„Proč? Změnil jsi názor?“ Nejsou to ani dva týdny, co jsem mu o tom říkala a on to odmítl. Mezitím učím už rok malého Nicholase hrát na housle. Johnsonovi jsou přátelská uctivá rodina, a když jsem slyšela, že Nicholasova starší sestra Louise by se ráda učila na klavír, hned jsem si vzpomněla na Gabriela, který to ale rovnou odmítl.

„Tvoje nadšení z té rodiny mi možná změnilo názor.“

„Ale říkal jsi, že v žádném případě nechceš pracovat pro nějaké arogantní zbohatlíky a že máš stejně dost práce v jídelně?“ připomínám mu jeho vlastní slova. Nicméně vnitřně se raduji, protože Louise dostane vynikajícího učitele klavíru. Můžu jen doufat, že Johnsonovi už pro svou dceru nenašli někoho jiného.

„V jídelně jsem skončil. A bez peněz jsem v háji. Moji rodiče zkrátka nemají na to, aby mi zajistili studium all-inclusive.“

I když se mě tohle téma netýká, vždycky mě z téhle nespravedlnosti zamrazí, když ji mám tak přímo před očima. Jak se to může stát, že vzdělání stojí tak nepředstavitelně hodně a pro někoho není vůbec dostupné?

„Přimluví se za tebe.“ Mé prsty sklouznou na Gabrielovo předloktí a lehce ho stisknu. „Louise tě bude milovat.“

„Jak je vůbec stará?“ Svýma zelenýma očima se na mě s úšklebkem dívá a já nemůžu jinak, než se začít nahlas smát.

„Příliš mladá na tebe. Příliš mladá, ty Casanovo.“

Před obrovskými dveřmi do posluchárny se schází hromada lidí a postupně se mezi sebou prodírají. Přitisknu si housle rukama pevně k sobě, čímž se téměř připravím o vzduch. Nic proti lidem, fakt ne, ale tolik na jedné hromadě by jich fakt být nemuselo.

S houslemi jako ochranným štítem mi dává Gabriel přednost a všechno, na co se teď ještě soustředím, je muzika. Se všemi jejími aspekty, k nimž patří i poněkud suchý hudební rozbor.

Kapitola 3

Hope

Od: Lee

Test. Test. Test.

S pokrčeným čelem zírám na displej svého mobilu a přemýšlím, co přesně mi touhle zprávou chtěl říct. Teď jsou to tři dny, co jsem mu dala své číslo a on mně to své. V podstatě o něm vůbec nic nevím. A přesto jsem mu dala ruku a měla v tu chvíli pocit, že dělám přesně to správné.

Od: Lee

Jen bych rád viděl, jestli jsi mi vlastně dala správné číslo. Poté, cos nereagovala na moje narozeninové přání.

Od: Hope

Ou, sakra. To mě mrzí, měla jsem večer fakt frmol. Ale jo, na profilovém obrázku se šklebím do foťáku a i mé jméno na WhatsAppu je Hope. A ty přesto pochybuješ, jestli je tohle moje číslo?

Na místě pod jeho jménem vidím, že zrovna píše a já využiju čas, abych se poprvé odvážila se podívat na jeho profilový obrázek. Sedí na kopci, za kterým jsou stromy, a na nich visí už jen pár osamělých listů. Na sobě má modré džíny, světlé tenisky, bílé triko a přes něj lehkou bundu v karamelové barvě. Nohy má pokrčené a lokty má opřené o kolena. Se zavřenýma očima vypadá, že si užívá slunce. Je to pěkná fotka. Není přehnaná ani na ní nijak nepózuje. Je upřímná a vyznačuje určitý klid.

Od: Lee

Jak se máš?

Myslí to vážně? Prohlížela jsem si jeho profilovou fotku tak dlouho, že jsem si jistá, že mě bude pronásledovat ještě ve spaní, a on během toho napsal celá tři slova? Buď nevěděl, co má psát, a zase to celé smazal, nebo je i taťka rychlejší v psaní, a to přitom používá jen svůj ukazováček.

Od: Hope

Dobře a ty? 😊

Od: Lee

Trochu ve stresu, jinak taky dobře. Co zrovna děláš?

Od: Hope

Navičuju.

Od: Lee

Nacvičuješ co?

Od: Hope

Víš co? Máš čas? Znáš SOHO Coffee Co. na Strand 138?

Od: Lee

U King's College? Jasně. Dej mi půl hod'ky.

Pomalů se posadím na širokou lavičku a koukám na fasádu domů naproti. Housle uložím zpátky do pouzdra a zavřu ho. Vážně jsem si právě domluvila schůzku s Leem? Proč? Abych mu vysvětlila, co zkouším? Odkdy mám tak velkou potřebu komunikovat?

Zavážu si uzel na svém žlutém tričku u pupíku. K tomu mám mama jeans a tenisky, které byly původně bílé. Teď mají spíš šedivou barvu.

S batohem na zádech a pouzdem na housle přes rameno opouštím zkušebnu a školní kampus. Na ulici se to hemží lidmi a mezi obrovskými červenými autobusy se téměř ztrácí spousta černých taxíků. Typický londýnský shon.

Když vejdu do SOHO, jdu k pultu, sáhnu po studené limonádě a zaplatím zbylými drobnými, které vyhrabu ze své pravé peněženky. Ta věc je sedm let stará a tenkrát jsem ji dostala od Manon. Bylo mi třináct a jí patnáct. A i když se teď už skoro rozpadá, znamená pro mě všechno.

Zamírím ke dvěma stoličkám přímo u předního okna a posadím se tam. S myšlenkou na to, že mám zítra jak směnu v *Cosy Corner*, tak i hodinu houslí u Johnsonů, pozoruju lidi na ulici.

Londýn je má velká láska. Líbí se mi, že se tu pořád něco děje, nikdy není nuda a člověk se může ztratit v davu. A přesto se těším na den, kdy budu mít svůj vlastní byt, a ten mě vytáhne z centra Londýna. Otázkou jen je, kdy přijde pro tento den ten správný čas.

Studená limonáda se mi začne v rukách ohřívat a na prstech cítím malé kapky vody, když najednou spatřím mezi všemi těmi lidmi Leeho. Jako by moje oči celý ten čas čekaly, až ho najdou. Běží kolem divadla Lyceum, ve kterém jsem byla s Daisy už třikrát, protože se nemůže nabažit *Lvího krále*.

Své dlouhé nohy má v modrých džínách a černých converskách. Na sobě má černou košili a přes ni šedé sako. Ne zrovna perfektní outfit do teplého dne v centru města.

Zatímco přechází přes ulici a míří k SOHO, projede si černé vlasy a nastaví obličej slunci. Skoro tak, jako na své fotce na WhatsAppu.

V tuhle chvíli, kdy se cítím zcela nepozorovaně, se podívá přímo na mě. Jakoby mnou projel blesk, cuknu sebou a podívám se na své dlaně, které jsou mezitím celé mokré, protože pevně objímaly láhev. Spěšně je otřu o džíny a zanechám na látce tmavé fleky od vody. Skvělé.

Najednou jsem nervózní. Kousnu se do spodního rtu a pevně zavřu oči v naději, že mě možná přece jen nepřistihl při zírání. Co to do mě jen vjelo? Sejit se s Leem, jako by to bylo úplně normální.

„Čau.“ Ještě než vzhlednu, posadí se Lee na stoličku vedle mě.

Zatvářím se překvapeně a pozdravím ho. Kdybych zrovna nebyla hlavní hrdinkou téhle scény, pravděpodobně bych se tomu zasmála. Vážně věřím, že mě přes okno neviděl a že mi sežere, jak překvapená jsem byla z jeho příchodu? *Wow, Hope. Vzchop se. Nebo pracuj na svých hereckých schopnostech.*

„To nebyla ani zdaleka půl hodina,“ řeknu a narážím tak na jeho dřívější zprávu.

Leeho rty se pomalu roztáhnou nahoru a kolem očí se mu vytvoří malé vrásky smíchu.

Na tomhle světě není nic hezčího než zvuk houslí a upřímný smích. V tuhle chvíli bych ráda potvrdila tátova slova.

„Když jsi mi napsala, byl jsem poblíž. Měl jsem schůzku s budoucím zákazníkem a zrovna byl na cestě,“ vysvětlí mi a stáhne si přitom z ramenou šedé sako, které má při bližším pohledu jemný károvaný vzor. „Teď už si můžu tuhle přiblbou věc konečně sundat. Neumíš si představit, jaké je mi v tom horko.“

„Ou. Nechtěla jsem tě rušit.“

„Nerušila jsi mě. Naopak, měl jsem z tvých zpráv velkou radost. Nemyslel bych si, že to s tím přátelstvím chceš brát tak rychle.“

Srdce mi poskočí v rytmu jeho slov. Jako by každé písmenko bylo jedna nota, která píše melodii mého srdce. Sakra. Při mých kýčovitých myšlenkách se mi dělá skoro zle. Ale věděla jsem to. Věděla jsem, že to není dobrý nápad. Že mě fascinuje. Že probouzí můj zájem. Že se cítím jinak než obvykle. Přitom je to absolutní hovadina. Láska na první pohled existuje jen ve filmech a spřízněnou duši může člověk hledat dlouho. Tyhle romantické nesmysly nejsou nic, o co bych stála. A přesto se moje tělo chová, jako by můj vysněný princ stál osobně přímo přede mnou. A přitom se chce tenhle vysněný princ se mnou vlastně jen kamarádit. Ironie osudu?

Aniž bych se nad tím zamyslela, seskočím ze stoličky. „Určitě máš žízeň. Něco ti vezmu.“ Ještě než mi vůbec stihne říct, co by si dal, stojím už před chladicím boxem a zírám na obrovský výběr nápojů. *Dýchej, Hope.*

Cola? Voda? Nebo nějaký druh ice-tea? Zkousím si představit, co si vždy objednává v *Cosy Corner*, jen abych si rychle vybavila, že to je pokaždé káva.

Zrovna když chci vzít vodu, leknu se. Koutkem oka rozeznávám ruku, která kolem mého obličejce proklouzne a sáhne po flašce, na kterou jsem si myslela. Příliš rychle se otočím. Tak rychle, že moje tvář zavadí o Leeho předloktí.

„Odešla jsi tak bleskurychle, že jsem ti ani nestihl říct, co bych si dal,“ vysvětlí mi s úsměvem.

Zatímco Lee platí vodu, odcházím zpátky k našemu místu u okna a kroutím hlavou. Nevyskočila jsem právě, abych se z té situace vymanila? Bez peněz. Bez toho, abych vůbec věděla, co by si dal. Naše přátelské setkání nemohlo začít lépe.

„Co studuješ?“ chce Lee vědět, když zase usedne vedle mě. „Říkala jsi, že na něco zkoušíš.“ Posune si stoličku blíž ke mně a nespouští mě svým zvědavým pohledem z očí.

Nevím, jak se to stalo, ale najednou jsem klidnější. „Hudbu.“ Fleky od vody mi na džínách mezitím úplně uschly. „Od sedmi let hraju na housle, a když jsem si po škole musela položit otázku, co bych někdy potom chtěla dělat, byla pro mě jen jedna odpověď. Ale co přesně s titulem udělám, je zatím ve hvězdách.“

„To jsem si myslel.“

„Že studuju hudbu nebo že ještě nevím, co bych pak chtěla dělat?“

Lee otevře svou skleněnou láhev a dlouze si lokne, přičemž jeho ohryzek klouže nahoru a dolů. „Že studuješ hudbu. Máš tohle pouzdro často s sebou, když přijdeš do *Cosy Corner*.“ Kývne hlavou směrem k mým houslím, které jsou opřené o zeď.

„Kdybych mohla, nosím Poppy všude s sebou,“ připustím a pozoruju každý pohyb v Leeho obličejí. Jak se mu při úsměvu tvoří malé doličky. Jak se jeho rty při každé slabice pohybují a obočí mu při některých slovech povyskočí.

„Poppy?“ Jeho smích mě donutí k úsměvu. Je tichý a připomíná spíš chichotání. „Pojmenovala jsi svoje housle Poppy?“

„Jo, tak se jmenovalo i moje první zvíře. Poppy byl bílý králíček se svěšenými oušky. Když mi byly housle malé, koupili mi rodiče nové. Krátce předtím bohužel Poppy zemřel.“

„Tvoje housle jsou tedy vzpomínkou na tvého zemřelého králíčka?“

„V podstatě jsou moje housle všechno.“

Přikývne, jako by přesně věděl, co tím myslím. Co je ale jeho všechno? Hraje na něco? Sportuje? Možná vaří ve svém volném čase? Nevím o něm nic a z nějakého hloupého důvodu mi to vadí. Vadí mi to hodně. Chci vědět víc. Mnohem víc.

„Vyprávěj mi něco o sobě,“ vyzvu ho, zatímco si zastrčím svoje lokny za uši a okouzleně se na něj dívám.

„Copak bys ráda věděla?“ Jeho obličej září a člověk by si hned mohl myslet, že ho moje slova těší víc než káva. A jestli o Leem aspoň něco vím, pak to, že má kávu moc rád.

„Všechno,“ vypadne ze mě moc rychle a já si reflexivně polo-
žím prsty přes pusku, jako bych mohla to slovo šoupnout zpátky.
Ale na to je už příliš pozdě.

„Začneme s mým jménem.“

„To už přece znám.“ Odpovím mu značně zmateně.

„Aha, tys věděla, že se vlastně jmenuju Yeonjun?“

Zamračeně nakloním hlavu doprava. On se nejmenuje Lee?
Dřív, než o tom můžu dál přemýšlet, začne s vyprávěním.

„Lee je moje příjmení. Narodil jsem se v Jižní Koreji, ale
když jsem přijel do Londýna a většina lidí nedokázala mé jmé-
no vyslovit, začal jsem se jednoho dne představovat jako Lee.“
Poškrábe se na krku a na zlomek vteřiny se podívá z okna.

Sleduju jeho pohled. „Smutné.“

„Hm?“ Podívá se zase na mě.

Je tolik ignorantů. Ne, že by to pro mě byla novinka, jen to
člověk vidí pořád znovu.

„Je smutné, že si lidi neudělají čas na to, aby se tě zeptali,
jak se tvoje jméno správně vyslovuje. Prostě to řeknou dvakrát
špatně a potřetí už to umí.“ Dívám se mu zpřímá do tmavých
očí. „Jsi Lee. Ale mnohem víc jsi Yeonjun.“

Uběhne pár sekund, během kterých nikdo nic neřekne,
prostě se na sebe jen díváme. Jeho jméno je nádherné. Zní
jako křehká melodie, která mi připomíná zvuk jemných vln.
A slunce, které se topí v azurově modrém oceánu.

„Nechtěla jsem tě tím urazit,“ přeruším konečně ticho. Poté,
co jeho úsměv pomalu zmizel z jeho tváře.

„Ne. To... Tak to není. Je jenom nezvyklé slyšet své jméno.“
Krátce se zasměje a zní skoro zahořkle. „A máš pravdu. Prostě
jsem se s tím smířil a už jsem nedal lidem šanci vyslovit mé
jméno. Nakonec jsem byl prostě jen Lee.“

„Pro mě jsi každopádně Yeonjun.“ Mám husí kůži. Přitom
je mi teplo. Příliš teplo. „Yeonjun. Yeonjun. Yeonjun,“ opakuju.

Tváře mu lehce zčervenají a je to pravděpodobně to nejroz-
tomilejší, co jsem za hodně dlouhou dobu viděla.

Vytáhnu na chvíli mobil z kapsy u kalhot, otevřu své poznámky a uložím si slova Jižní Korea. Hned jak přijdu domů, rozšířím si své vzdělání. Ještě nikdy předtím jsem se touto zemí nezabývala a moje povědomí o ní končí u toho, že existuje Severní a Jižní Korea. „Od kdy tu jsi nebo jste?“ zeptám se, abych změnila téma.

Yeonjun se opře a položí si ruce na zátylek. „Přijel jsem sám. Moje máma a můj mladší bratr žijí pořád ještě v Pusanu.“ Uložím si do paměti taky Pusan, abych pak mohla googlit, než bude dál vyprávět. „V Londýně jsem od devatenácti.“

„Devatenácti? Takže dva roky. Tři roky?“

A je tu zas. Ten melodický smích. „Ve skutečnosti je to už sedm let. Je mi dvacet šest. Brzo mi bude dvacet sedm.“

Cítím, jak se mi prohlubují vrásky na čele. Je skoro o sedm let starší než já? To by mě nikdy nenapadlo. Těch sedm let samozřejmě vysvětluje, že mluví tak dobře anglicky. To by byla moje další otázka. Kdyby mi neřekl, že se narodil v Jižní Koreji, byla bych skálopevně přesvědčená, že nikdy nežil jinde, než v Anglii. Přitom vyrůstal na druhém konci světa. Strávil tam většinu svého života. I když miluju cestování, nevydržela bych jinde nikdy déle než rok nebo dva. Vždycky by mě to táhlo zpátky do Anglie. Zpátky domů.

„Nelíbilo se ti v...“ Tolik k tomu, jak jsem si uložila název města.

„Pusan,“ pomůže mi.

„Nelíbilo se ti v Pusanu?“

Vehementně zavrtí hlavou. „Pusan miluju. To město je obrovské a pestré. Zároveň je na něm něco uvolňujícího, protože leží přímo na pobřeží.“ Při jeho slovech se mi hned v hlavě utvoří obrázek a přeju si tohle místo jednou zažít. Yeonjun se zadívá zasněně do dálky, zatímco dál hovoří o svém domovu. „Jsem opravdu šťastný, že jsem tam vyrůstal. Už dřív jsem tvořil digitální komiksy a kresby. Ze začátku jen pro sebe, později jsem některé zveřejnil. I když je tenhle trh v Jižní Koreji obrovský,

vždycky mě to táhlo do Anglie, ale zajímala mě i Amerika. Učil jsem se anglicky ze seriálů a knížek a moje rodina mě vždy podporovala v mém přání vycestovat. Vlastně jsem chtěl být pryč jen tři roky, abych se v Evropě vzdělával v grafickém designu.“

To vysvětluje, proč v *Cosy Corner* neustále visí na tabletu a pracuje. Nejradši bych se ho zeptala na jeho práci a podívala se na nějaký jeho komiks, i když korejštině nerozumím. Ale držím svou zvědavost na uzdě. Nechci ho přerušovat. Z jeho slov cítím stejnou vášeň pro práci, kterou pociťuji při hudbě, a na jednu už vím, co je pro něj vším. Jeho práce. Tahle myšlenka ve mně jen posiluje přání věnovat se jednou zaměstnání, které mě bude zcela naplňovat a rozzáří moje oči tak jako Yeonjunovy.

„Když jsem sem přijel se svými úsporami, byl jsem zpočátku ohromený. A jak.“ Zdůrazní a mezi jeho větami se line tichý smích. „Začínal jsem u jedné malé firmy a později u velké reklamní agentury. Není to tak dávno, co se mi naskytlá příležitost nastoupit u jedné renomované agentury v New Yorku. Dlouho jsem nad tím uvažoval, protože jsem se do Londýna opravdu zamiloval. Přesto to vždycky byl velký sen, jet jednou do New Yorku.“

„Wow. Musel ses toho kvůli tomu všemu dost naučit. Už jen proto, že ses v devatenácti odvážil na jiný kontinent. Klobouk dolů.“ Smeknu před ním svůj imaginární klobouk a ukloním se.

„Rozhodně. Žádný z těchto zážitků bych si nechtěl nechat ujít. Ale New York nebyl nic pro mě. Londýn je přeplněný a hlučný, ale New York ještě o stupeň víc. Ani v té firmě jsem se necítil dobře, proto jsem byl skoro po roce zpátky v Londýně a od té doby pracuju sám na sebe.“

„Takže tvoříš reklamy?“ zeptám se ještě jednou, protože jsem se ještě nikdy před tím s prací grafika nesetkala.

„Ne jenom. Nabízím design webových stránek, tvořím loga a pořád něco dělám na nějakých webových komiksech. Teď jsem třeba měl schůzku s potenciálním klientem, který hledá někoho, kdo by mu vybudoval firemní web.“

„Šlo to dobře?“ chci vědět.

Yeonjun přikývne. „Dokonce moc dobře. Hned na tom začnu pracovat.“

Sáhnou po své limonádě, která mezitím zteplala, a vyprázdním ji. „Takže pracuješ z domova?“

Znovu přikývne.

„Wow. To je geniální. Můžeš ráno vstát a pracovat v pyžamu. To by si určitě přálo hodně lidí.“ Musím přiznat, že to zní lákavě. Celý den pobíhat v pyžamu, s rozčuchanými vlasy a možností kdykoli do sebe cpát jednu svačinu za druhou.

„Je to namáhavější, než si lidi představují. Když člověk nemá žádného zaměstnavatele, u kterého musí být v přesný čas, může to být někdy prokletí, když nemá zajetou žádnou vlastní rutinu,“ vysvětlí mi, zatímco rukou neúmyslně strčí do láhve s vodou, která mi přistane v klíně.

S trhnutím vyskočím a přeji si, aby se mi vrátilo těch pár skvrn od vody předtím, protože teď mám mokré celé džíny.

„Ou, sakra. Promiň.“ I Yeonjun hned vstane, běží k prodejnímu pultu, sáhne po štosu ubrousků, a než to stihnu zaznamenat, klečí přede mnou a pokouší se vysušit moje kalhoty. Asi bych mu měla říct, že to moc nepomůže. Místo toho se můj pohled přilepí na jeho tmavé vlasy, které jsou tak husté a lesklé, že bych mu je nejradši prohrábla prsty.

Otevřu pusy, chci mu říct, že to nemusí dělat, ale přesně v tu chvíli ke mně vzhledne. Jeho panenky obklopuje tmavá hněď, která je skoro černá, následovaná jantarovým kruhem. Bud' jsem se ještě nikdy nikomu nedívala tak hluboko do očí, nebo jsem si prostě jen nevšimla, že jsou duhovky vícevrstvé. Kolik tónů se v nich odráží a ladí spolu navzájem. Někde uprostřed těchto temných barev jsem se ztratila.

Nevydržím se na něj takhle dívat už ani o vteřinu déle. Takže ho chytanu za paži a vytáhnu ho nahoru. Najednou mě zase převyšuje o několik hlav a ukazuje mi ten úsměv, do kterého se člověk vlastně může zamilovat.

Kapitola 4

Yeonjun

Nejlepší investice, kterou jsem kdy v životě udělal, je pravděpodobně automat na kávu v mé kuchyni, který můžu ovládat přes aplikaci v telefonu. Dobře, možná je to trochu přehnané a už jsem utratil peníze za smysluplnější věci, nicméně to, že si můžu udělat kafe z postele a že se v celém bytě rozprostře ta lahodná vůně, ještě než vstanu, má cenu zlata.

Protáhnu si všechny končetiny, než vstanu a zakroužím krkem. Poté, co jsem včera ještě hodiny seděl s Hope v kavárně, jsem šel hned domů pracovat a do noci se pipal s náčrtem pro nového klienta. To je taky důvod, proč nemám žádné špatné svědomí z toho, že můj den začíná až v deset.

Břečtan, který stojí na polici nad postelí, mě lechtá svými listy. Už se tak rozrostl, že bych měl pomalu uvažovat o jeho přesunutí nebo odštížení výhonků. Nebo se s ním brzy budu muset dělit o postel.

Moje ložnice připomíná spíš skleník a v obýváku to nevypadá o moc jinak. Tu lásku pro zeleň musím mít po své mamce. Už v dětství jsem byl pořád obklopen zelení. Když jsem přijel do Londýna a dlouhou dobu bydlel v maličkém